

УДК 614.84

Соболь О.М., доктор технічних наук, старший науковий співробітник, професор кафедри управління та організації діяльності у сфері цивільного захисту Національного університету цивільного захисту України; **Ключко К.В.**, здобувач магістратури Національного університету цивільного захисту України; **Морозов С.В.**, здобувач магістратури Національного університету цивільного захисту України.

АНАЛІЗ ВИМОГ ДО РОЗМІЩЕННЯ ПОЖЕЖНО-РЯТУВАЛЬНИХ ПІДРОЗДІЛІВ

Основними нормативно-правовими документами, що регламентують розміщення пожежно-рятувальних підрозділів, є:

1. Постанова Кабінету Міністрів України від 27 листопада 2013 р. №874 «Про затвердження критеріїв утворення державних пожежно-рятувальних підрозділів (частин) Оперативно-рятувальної служби цивільного захисту в адміністративно-територіальних одиницях та переліку суб'єктів господарювання, де утворюються такі підрозділи (частини)».

2. ДБН Б.2.2-12:2018 «Планування і забудова територій».

Так, критеріями, за якими утворюються державні пожежно-рятувальні підрозділи (частини) Оперативно-рятувальної служби цивільного захисту в адміністративно-територіальних одиницях, є:

- кількість жителів населеного пункту;
- радіус обслуговування одним державним пожежно-рятувальним підрозділом (частиною);
- нормативи прибуття державних пожежно-рятувальних підрозділів (частин) до місця виклику.

Що стосується першого критерію, то він впливає на мінімальну кількість основних пожежних автомобілів (ДБН Б.2.2-12:2018), якими комплектуються пожежно-рятувальні підрозділи відповідного населеного пункту (табл. 1).

Таблиця 1 – Мінімальна кількість основних пожежних автомобілів

При кількості жителів міста або іншого поселення	Кількість основних пожежних автомобілів (автоцистерн або автонасосів)
До 1 тис. осіб	1
Більше 1 до 7 тис. осіб	2
Більше 8 до 20 тис. осіб	1 на 4 тис. осіб
Більше 21 до 50 тис. осіб	1 на 5 тис. осіб
Більше 51 до 100 тис. осіб	1 на 6,5 тис. осіб
Більше 101 до 200 тис. осіб	1 на 7,0 тис. осіб
Більше 201 до 500 тис. осіб	1 на 8,0 тис. осіб
Більше 501 до 1000 тис. осіб	1 на 10,0 тис. осіб
Більше 1000 до 2000 тис. осіб	1 на 15,0 тис. осіб
Понад 2001 тис. осіб	1 на 20,0 тис. осіб

Що стосується другого критерію, то по дорогах загального користування радіус обслуговування не повинен перевищувати 3 кілометри. Якщо в зоні виїзду підрозділу (частини) розміщуються промислові підприємства, радіус обслуговування залежно від категорії виробництва становить до 2 або 4 кілометрів.

Відповідно до третього критерію, нормативи прибуття пожежно-рятувальних підрозділів до місця виклику не повинні перевищувати: на території міст – 10 хвилин; у населених пунктах за межами міста – 20 хвилин. З урахуванням метеорологічних умов, сезонних особливостей та стану доріг нормативи прибуття можуть бути перевищені, але не більше ніж на 5 хвилин.

Слід зауважити, що завдання відповідного радіусу виїзду пожежно-рятувального підрозділу не означає, що район виїзду має вигляд кола. У вищенаведених нормативних документах зазначено, що вказані відстані вимірюються по дорогах загального користування, при цьому необхідно врахувати нормативний час прибуття пожежно-рятувальних підрозділів. Це призводить до того, що район виїзду підрозділу у загальному вигляді буде представляти собою неопуклий багатокутник.

Таким чином, задача визначення необхідної кількості та місць розташування пожежно-рятувальних підрозділів для захисту певної території (населених пунктів) являє собою задачу оптимізації, а саме, задачу оптимального покриття заданої області районами виїзду пожежно-рятувальних підрозділів (визначення мінімально необхідної кількості підрозділів), причому форма та розміри районів мають визначатися в процесі розв'язання задачі.

Також при визначенні оптимальної кількості пожежно-рятувальних підрозділів мають бути враховані інтегральні пожежні ризики, що характеризують наслідки пожеж та інших небезпечних подій (наприклад, ризик для людини загинути внаслідок пожежі в одиницю часу).

УДК 001.892

Товма Л.Ф., доктор філософії технічного напрямку, доцент, доцент кафедри технічного та тилового забезпечення факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Касьянов І.В.**, начальник продовольчої служби тилу військової частини 3011, майор.

АКТУАЛЬНІ НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ ТЕХНІЧНОЇ БАЗИ ПРОДОВОЛЬЧОЇ СЛУЖБИ ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ

Розвиток ринкових відносин по-новому ставить проблему ефективності ведення військового господарства, висувуючи на передній план ефективність управління, планування, забезпечення, звітності та ін. Вирішення цих питань військовими частинами залежить від кваліфікації кадрів, їх здатності до креативного мислення, можливості сприйняття нової інформації та налаштування на її вивчення і впровадження в практичну повсякденну діяльність. Сучасна система господарювання потребує змін форм і методів управління. Ефективність функціонування кожного підрозділу НГУ ґрунтується на застосуванні нових підходів до планування та управління рухом товарних потоків від виробника готової продукції до військової частини.

У зв'язку з реформуванням в Україні системи державного керування економічними і господарськими сферами діяльності, функціонування ринкових відносин, визначилися проблеми і нові підходи до вирішення задач економічного, військового, наукового характеру та їх нормативно-правового регулювання на підставі діючого законодавства.

В умовах реформування основна увага приділяється розробленню і впровадженню нових зразків озброєння та військової техніки (ОВТ), продовольчих пайків, нових зразків техніки продовольчої та речової служб, але самотійно НГУ не може провести повний